

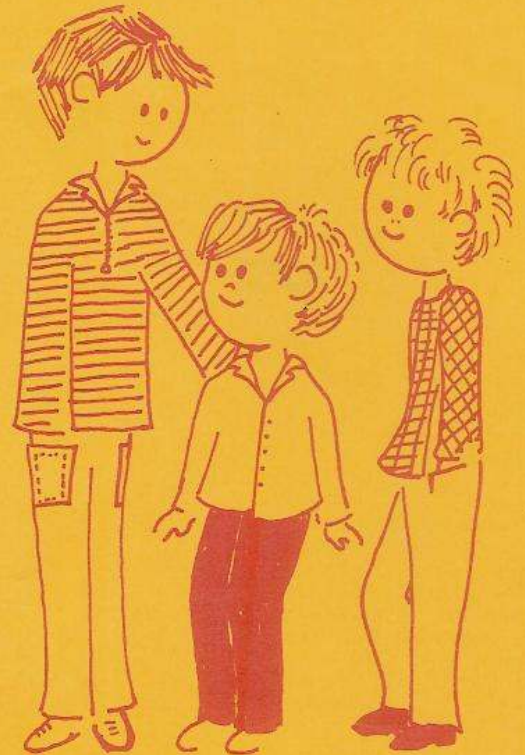
חמש

גאולה אלמוג

יום אחד אמר לי רם.
יש לי משפחה גדולה: אבא, אמא ושני אחים,
שלשה בנים ושני הורים.
במשפחה שלי יש אבא אחד ואמא אחת ושלשה
בנים,
אחד, שנים, שלשה, ארבעה, חמשה. כך אנו
מונים.
אבא אחד וגדול, ואמא בינונית (אף יכולה עוד
לגדל).
אבא ואמא — הם שנים, אחי הם שנים גם כן.
וכלם ביחד ארבעה. לא, זה לא יתכן!
אנחנו חמישה! אחד כאן חסר.
ספרתי ארבעה — מי מסתתר?

לגמרי שכחתי, את, עוד אח ואני זה שלש.
כמעט יצאתי לעצמי מהראש...
אני הקטן, אותי כלם אהבים, משפחה של חמישה,
קטן אחד ועוד ארבעה גדולים.
בבקר אבא יוצא לעבודה, ואמא נשארת עם
הילדים. בלי אבא אנחנו רק ארבעה — אמא
ושלשה בנים.
אני הצעיר, אף אינני פחדן, כשאבא ואמא בערב
יוצאים, אני אומר: "לילה טוב!" ונשאר בבית עם
שני האחים.
וכשחוזרים ההורים אנו שוב חמישה, וטוב לנו
יחד ונעים.
זה נפלא שיש כזאת משפחה, ואני שמח לי
כל-כך.

אף איך יהיה הקשבון אם יוֹלֵד לי עוד אח?
זה כבר יותר מסבֵּר.